

Portret ter herinnering aan P.A.M. van Dongen

J. Beekman

Het Agrarisch Opleidings Centrum Steenberghe bestond in 1998 vijftig jaar. Daarom werd op 7 november een feestelijke reünie georganiseerd voor alle oud-leerlingen. Op initiatief van de oud-leerlingen werd er een schilderij met een portret van de eerste directeur, P.A.M. van Dongen, aangeboden. Mede door zijn inzet voor de bijenhouderij in het algemeen en voor onze Bond in het bijzonder, heeft het Bondsbestuur gemeend om aan de oproep van de oud-leerlingen gehoor te geven om haar medewerking te verlenen bij het totstandkomen van het schilderij. Dhr. P.A.M. van Dongen was een gedreven imker, die menige discussie aanwakkerde in 'Bijenteelt', het blad voor imkers, uitgegeven door de imkersbonden ABTB, LLTB en NCB waarvan hij hoofdredacteur was. Ook heeft hij jarenlang als voorzitter van de jury Bondsbedrijfswedstrijd gefunctioneerd.

Bij het onthullen van het schilderij was mw. M. Jacobs van Vugt, Bondsbestuurslid, aanwezig. Wij zijn hem veel dank verschuldigd, P.A.M. was een begrip.

Portret van P.A.M. van Dongen, eerste directeur het Agrarisch Opleidings Centrum Steenberghe. Foto: J. Beekman

Uit de PC van de voorzitter

Dick Vunderink

Eergisteren hadden we de eerste bespreking van de werkgroep Bedrijfsraad 2000. Zoals ik de vorige keer schreef, een werkgroep met de opdracht om een breed beeld te vormen over de toekomst van de bijenhouderij en het daarop aangepast beleid en de organisatie. Daar kwam het aspect 'communicatie' aan de orde. Een paar weken eerder werd ik daarop aangesproken door een van de groepsbesturen: 'Waarom hebben jullie de Nieuwsbrief afgeschaft?' In de werkgroep bleek dat communicatie eigenlijk nauwelijks een probleem is in een kleinere organisatie als de ANI. Men kent elkaar, het hoofdbestuur bezoekt periodiek alle verenigingen en zo is men over en weer aangesloten.

In de VBBN ligt dat wat moeilijker. Het bezoeken van subverenigingen door het groepsbestuur is al nauwelijks gebruikelijk, maar is eigenlijk wel een wens. Toch is de communicatie op zich goed geregeld. Tweemaal per jaar een afstemming van HB en groepsbesturen over wat er speelt en moet gebeuren. Daarop volgend de bijeenkomst van de groepen in aanwezigheid van een HB-lid. Dáár doen de groepsbesturen verslag van de bijeenkomst met het HB en worden reactie en wensen van de besturen van de subverenigingen genoteerd. Dat klopt allemaal goed, behalve...

Er is geen contact tussen HB en de leden van de subverenigingen. Dat is in een grote organisatie ook echt niet mogelijk. Ik mis dat wel en vind het echt fijn om eens door een subvereniging te worden uitgenodigd om iets over het reilen en zeilen van de VBBN te vertellen. Maar het kan slechts spaarzaam gebeuren.

Wij zijn afhankelijk van wat de groepsbesturen doorgeven aan de besturen van de subverenigingen en wat die weer doorgeven aan hun leden. En elke stap geeft de kans op verlies of vervorming van informatie, zoals we ons herinneren uit het fluisterspelletje in onze jeugd.

Een tweede handicap is dat informatie die we op dat moment niet nodig hebben het ene oor of oog in en het andere uit gaat. Uw prullenbak zit ook elke week vol. Pas als we het een half jaar later wèl nodig hebben, gaan we er naar zoeken en her en der bellen, terwijl het reeds lang beschikbaar was. Als ik ergens vertel hoe het met Amerikaans vuilbroed is geregeld, vertel ik niets nieuws want alles is herhaaldelijk gepubliceerd. Maar men ervaart het als 'eindelijk horen we nu eens hoe het zit'. Dat geldt voor elk ander onderwerp naast de bijenhouderij net zo. Ik stel: alles wat we willen weten, is bekend, maar onze opslag deugt niet. Dat is heel gewoon menselijk. Jammer alleen dat we ook zo menselijk reageren en gauw klaarstaan met verwijten richting hen die de informatie 'maken'. De vraag is: kan dat beter? Eerlijk gezegd, heb